„Oh mo waene herra, teie ſaite haiget! Olge wiks, tõuske jälle üllés!“ ütles ta.

Jah, ſul on hea üttelda, agga kuidas? mõtleſin ma.

„Ennáh, ſealt tulleb üks liinna ſeerſant!“

Aitümma Jummalale! mõtleſin ma. Se mees toob arsti mulle appi, kui ta mind nääb.

Seerſant wahtis mo ſilmi, tõstis mo pead ja panni käe mo riinna peale.

„Ta ellab alles“, pommiſes ta isſeenneſes; „agga kui arsti ei olle, ſiis on luggu warſi lauldud.“

Silmapilk olli mitto innimeſt mo ümber koos.

Ma ollin ſeddawiſi pengi peale jänud, et ma keik woiſin árra náhha, niſamma kui enne. Ma näggin ſeerſandi mõega tuppe, mõek ſees, ühhe wanna naesterahwa liig ſure ninna-tubbaka toſi kallal, ühhe poiſikeſſe põrmitſemiſſe modi watamiſt. — Siis tulli üks punnaſe näoga mees, wois n'a neljakümne aastane olla, wehkis ninnarättikuga ja hüdis: „Tehke rumi, ſilmapilk!“

Siis ta tulli mo jure, kopputas keppi konkſoga mo pähhä ümberringi.

„Heäl tuhn, nago tinna, kummiſe ſuggugi! ſurnud! werri pähha jooksnud. Saatke tedda ſiit árra, ſeerſant!“

„Hea melega!“ ütles ſeerſant.

Essite ollin ma ſeerſandiſt abbi lootnud, agga nüüd olli ta mo meleſt kui ſe, kes mind ellusalt mahha piddi matma. — Mind pandi ühhe korwi ſiſſe, mis jubba ſelle tarwis tehtud, tõmmati rie ülle, ja kuulſin nüüd agga weel enneſe kandjatte jalla kõmpſimiſt. Mo pahhem käsſi olli nattoke kõwwerdud, juſt nenda et sõrmed ſilmade ees ſeiſid. Ma woiſin keige wähhema käe jonekeſſe árra náhha; agga omma kät mahha panna — ſedda ei woinud ma!

Korw hakkas ühhe otſa pole wauma, jalge pole allaſſe, et ma wimaks omma kitſas kortres kaunis püstakil ſeiſin. Willo ja kibbe õhk hakkas mo wasto lehkama, ſelle järrele tulli kange ſurno hais mo ninnaſſe. Kuhho ma nüüd ollin ſattunud?

Mind kisti korwiſt wälja ja wiſati nago